

Пет разлога зашто ћете волети Мирабел...

Мирабел је магична
и помало непослушна.

Воли да прави
напитке помоћу свог
путног сета!

Има малог змаја
који се зове Вајолет.

Мирабел је пола вештица,
пола је вила, потпуно је несташна!

Мирабел обожава да распламса
искрице несташлука
где год се појави!

Како волите да
проводите време са
баком и деком?

Правимо питу с јабукама и тада
носим посебну кећелу.

- Лила

Волим да бринем о бакиној мачки.

- Ривер

Обожавам када
правимо пикник у кући.
- Оливија

Идемо у шетње и
тражимо виле!
- Нур

Најзабавније ми је да са
деком тражим благо!
- Изабела

Воде ме на забавна места,
као што је библиотека.
- Маријам

Породично стабло

Моја мама,
Серафина Старспел

Вајолет

Мој тата,
Алвин Старспел

Мој брат,
Вилбур Старспел

Дека Старспел

Бака Старспел

Ја!
Миранел Старспел

Илустровао Мајк Лав, на основу оригиналних цртежа
Харијет Манкастер

Наслов оригинала
Harriet Muncaster
MIRABELLE AND THE MAGICAL MAYHEM
Copyright © Harriet Muncaster 2022

Mirabelle and the Magical Mayhem was originally
published in English in 2022.
This translation is published under arrangement with
Oxford University Press.
Translation copyright © 2023 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04920-6

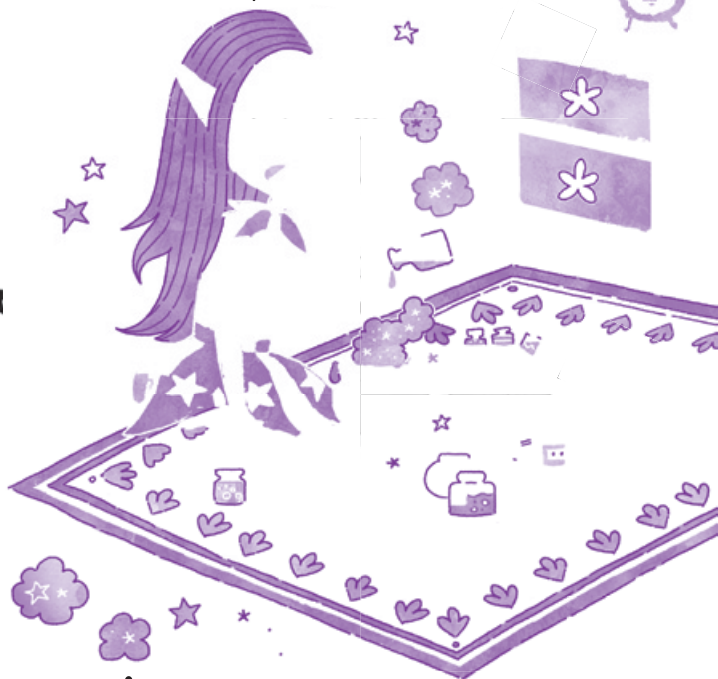

Из света

ИСИДОРЕ МУН

МИРАБЕЛ

И МАГИЧНИ ХАОС

Харијет Манкастер

Превела Бранка Јосиповић Кривокућа

Прво поглавље

Био је први дан летњег распуста и Вилбур и ја смо били ВЕОМА узбуђени. Путовали смо у посету нашим вилинским баки и деки Старспел, код којих ћемо провести део распуста. Биће то први пут да остајемо код њих без маме и тате и заиста је звучало као узбудљива авантура.

Мама ми је за ово путовање чак
купила нову пиџаму са жабама. Била је
уредно спакована у мом коферу који је
тата носио у руци док смо летели небом ка
вилинском селу Глимервју. Било је лакше
да тата носи и Вилбуров и мој кофер јер је
он чистокрвни вилењак и има крила!

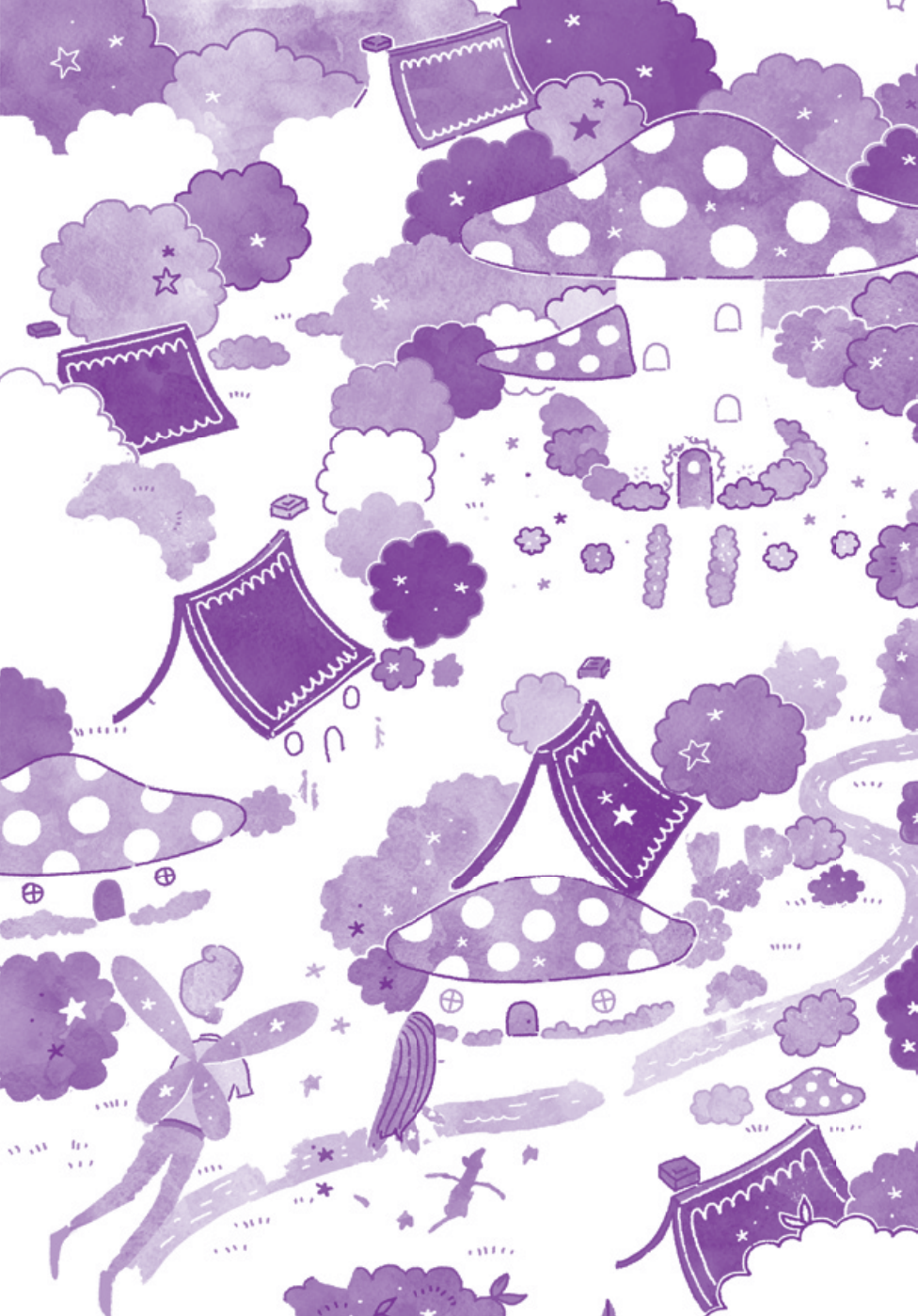

Ни Вилбур ни ја нисмо наследили
вилинска крила од тате – обоје смо више
као наша мама вештица, тако да смо
нас двоје летели на метлама. А ношење
кофера на метлама може бити врло
незгодно јер се оне много љуљају.

„Ускоро стижемо!“, рекао је тата узбуђено када су облаци пред нама почели да попримају ружичасту боју, попут најмекше баршунасте шећерне вуне. На небу више није било аутомобила, јер они нису били дозвољени у вилинском селу Глимервју.

„Ох, погледајте!“, узвикнуо је тата. „Ено реке! Кад сам био дечак, обожавао сам да се играм с другарима на реци! Била је то сјајна забава! Правили смо венчиће од цвећа једни другима, брали укусно дивље воће и организовали такмичења у пливању сваког боговетног дана за време летњег распуста. Сунце је стално сијало. Ох, како су то била лепа времена! Све је било тако идилично.“

Вилбур и ја смо се погледали и заколутали очима. Тата обожава да нас дави својим савршеним детињством у Глимервјуу, у природи. Такође воли да нагласи да је он био једно веома добро и мирно дете, ни налик мени.

„И погледајте“, наставио је тата,
„ено бакине и декине куће!“

„Да!“, повикала сам и изнова ме је преплавио талас узбуђења. Стварно је била испред нас!

Усред дивне цветне баште стајала је огромна печурка. Тата је слетео испред улазних врата, а Вилбур и ја одмах до њега. Тата је пружио руку да позвони, али пре него што је то урадио, као да му је изненада нешто друго пало на памет.

„Мирабел, Вилбуре“,
рекао је окрећући се к нама, „обећавате
да ћете се лепо понашати код баке и
дете, зар не?“, питао је.

Вилбур га је увређено погледао.
„Ја се УВЕК лепо понашам“,
одговорио је огорчено.

„Ја... овај... заправо сам мислио на Мирабел“, казао је тата, гледајући ме право у очи. „Обећаваш да ћеш се лепо понашати, са вилинским манирима, зар не, Мирабел? Знаш да бака и дека Старспел не воле несташлуке било које врсте, а то је нешто што увек некако иде уз тебе.“

„Тата, наравно, бићу добра!“, обећала сам. И мислила сам то. Заиста нисам желела да моји вилински бака и дека мисле да сам ја нека неваљала девојчица. Планирала сам да будем слатка и послушна и... па, као вила. Кладим се да ће их моји вилински манири импресионирати!

„И знаш да они не воле да се било каква магија спроводи без надзора“,

опоменуо ме је тата.

„Знам“, одвратила сам. „Нећу спроводити никакву магију а да пре тога не питам баку и деку! Обећавам!“

„Одлично!“, насмешио се тата и деловало је као да му је сада много лакше. Узвратила сам му осмехом, али сам ипак већ осећала мрвицу кривице. Он није знао да сам у кофер спаковала свој путни сет за прављење напитака. Мада, НАРАВНО, нисам имала намеру да га користим. Само волим да буде крај мене. Увек се осећам више као вештица него као вила и нигде не волим да идем без мало магије – за сваки случај! Мој путни сет је моја амајлија.

Тата је притиснуо звонце и нека дивна мелодија зачула се из куће. Вилбур и ја смо се нестрпљиво мешкољили јер смо чули како се неко приближава вратима.

„Шећерлемице моје!“, повикала је бака када је отворила врата. Раширила је руке и обоје нас привила у загрљај. Мирисала је на најчистији пудер за бебе и на руже, а њена јаркољубичаста коса била је увијена у дивне локне. Дека је стајао крај ње, озарено гледајући Вилбура и мене. Он је био низак и уредан као и бака, са ружичастом шпицастом брадом која је додатно била украшена звездицама.

„Уђите, уђите!“, повикала је бака.

„Алвине, да ли имаш времена за чај пре него што се вратиш кући?“

„Наравно, мама“, одговорио је тата.

„Ја ћу нам скувати!“

Бака нас је повела у кухињу у њиховој кући у облику печурке. Док смо пролазили ходником, нисам могла да се не насмешим када сам видела породичне фотографије, уредно окачене на зидовима.

Била је ту и мамина и татина слика са венчања!

И била је једна на којој сам се налазила ја, са мојим рођакама Исидором и Меденим Цветићем.

